

ABORTUS

**Mannen
en abortus**

Vier verhalen

SCHREEUW
om leven

Ben je nu wel of niet vader?

Jij bent misschien al wat ouder. En je kijkt terug op een roerig seksueel leven met veel vriendinnen. Je was altijd voorzichtig vanwege mogelijke aids. Maar het kon ook wel eens zó, zeiden ze. Je hebt de meeste meiden nooit meer teruggezien. Wie weet wie er mogelijk zwanger geraakt is en dat jou nooit verteld heeft. Ja, nou je het zegt. Het waren vluchtige contacten. Sorry.

Maar misschien ben je vader zonder dat je het weet. Of misschien is jouw kind geaborteerd zonder dat je dat weet. Je moet er niet aan denken! Ook dán ben je vader! Want het is wel jouw kind dat is omgebracht in zo'n vroeg stadium. Weerloos door mensenhanden gedood. Als verwekker ben je hiervoor wel mede verantwoordelijk.

Kon je er maar eens met iemand vrijuit over praten. Je bent niet getrouwd en je vaste vriendin wilde helaas al die jaren geen kinderen. Jij wel. Nu zijn jullie alweer een tijdje uit elkaar. Je voelt je alleen.

Zou je ergens vader zijn?

Er wás een kindje, en je wist 't niet...

Je weet 't nu wel; zij was toen zwanger van jou. Maar ze liet het weghalen zonder eerst met jou te overleggen. En dat doet pijn. Het voelt alsof je zélf geaborteerd bent. Afgewezen als vader. Wég ermee! Woedend ben je. Wat denkt ze wel? Zelfbeschikkingsrecht? Het was ook van jou. Je hebt verdriet om het leventje dat je verwekt had en dat jij graag had willen houden. Een klompje cellen? Je zag pas echo-beelden van een ongeboren kindje. Het hartje klopt al na 3 weken.

Je las ergens dat vrouwen verdriet hebben na een abortus, zelfs na jaren.

Abortus knaagt ook aan jou. En niemand die het verder weet.

Je kent niemand die je verdriet en je woede zou kunnen begrijpen.

Je denkt aan je opa, die altijd zei: 'jongen, eerst gedaan en dan gedacht, heeft menigeen in het nauw gebracht!' Leefde die 'ouwe' nog maar. Hij zou je begrijpen en je willen helpen. Maar wie zou dat nu kunnen?

Drie was teveel...

Wat een toestand! Jij en zij waren zo'n leuk stel. Iedereen zei dat altijd. Je familie vond haar ook leuk. En haar familie jou. Je vrienden waren stiekem jaloers. Toen, samen op vakantie. Vrij en veel vrijen!

Na een tijdje zei ze bedrukt: 'Ik ben zwanger.' 'Van mij?', vroeg je onnozel. Je zag de pijn in haar ogen. 'Ja, natuurlijk, van wie anders?'

Je eerste gedachte was: Laat maar weghalen, want het moet leuk blijven met z'n tweeën. Je zag haar in gedachten al met een dikke buik. Hè, móet dat nou? 'Als er een baby komt, dan kunnen we geen kant meer op, dan verandert alles', riep je uit. 'Dit drijft ons uit elkaar, dat weet ik zeker!'

Een week later stond ze weer voor je. Ze had erover nagedacht en met haar ouders gepraat. Ze zei: 'Ik hou zoveel van je, ik wil je niet kwijt. Ik moet kiezen. Een baby kan altijd later nog.'

Je ziet haar nu al lang niet meer. De abortus is gebeurd, je ging wel mee. Maar ze veranderde daarna. Jullie kregen regelmatig ruzie. Het was niet meer als daarvóór. Je had nooit verwacht dat jullie uit elkaar zouden gaan. Je voelt je schuldig, nog steeds...

Wél vader!

Je schrok enorm. Ze was zwanger. Dát was niet de bedoeling! Maar ja, abortus? ‘Het is tóch leven’, zei ze en jij zei: ‘Maar we hebben geen geld, geen huis, het kán gewoon niet’. Ze was verdrietig. Stuurde je weg en maakte uit zichzelf een afspraak voor een abortus. Je wist je geen raad.

Je moeder pakte het babypakje op dat je vriendin je had nagesmeten: ‘Kijk eens? Weet je wat er gebeurt met abortus?’ Voorzichtig keek je op. Je zag hoe ze met de vingers knipbewegingen maakte in de pijpjes en mouwtjes. ‘Nee!’, schreeuwde het bij je van binnen. Je ging bellen. Toen dagenlang gepraat met elkaar aan’t strand. Het besluit viel: Geen abortus. God zij dank! Ja, God kwam in beeld. Je ouders hielpen. En haar familie ook.

Het werd een pracht kereltje! 8 pond! Een half jaar later ging de deur voor je dicht. Voorgoed. En vechten om je kind regelmatig te zien hielp niet.

De wet werkt niet echt mee voor de rechten van vaders. Dat zou moeten veranderen! Maar God gaf je kracht, je gaf ‘t niet op. Toen het ‘kereltje’ 15 jaar was mocht hij bij je logeren. Eindelijk! Hij is nu geregeld een week-endje bij je. Dolgelukkig ben je. Wat een knul! Voor geen goud had je hem willen missen. Abortus? Je moet er niet aan denken, ondanks alle doorstane moeite. Je bent váder! En hij leeft! Goddank!

Schreeuw om leven Hulpverlening.

Er is hulp, ook voor mannen!

Bel, e-mail, schrijf of bezoek onze website:

hulptelefoon: 035 621 42 05

e-mail: erishulp@hotmail.com

internet: www.schreeuwomleven.nl

Stichting Schreeuw om Leven

Ruitersweg 35-37, 1211 KT Hilversum

telefoon: 035 624 43 52

e-mail: info@schreeuwomleven.nl

internet: www.schreeuwomleven.nl